

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 225.425 van 8 november 2013
in de zaak A. 210.672/XIV-35.313**

In zake : Rachid ZAMMOURI
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jürgen Millen
kantoor houdend te 3730 Hoeselt
Tongersesteenweg 4, bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 6 november 2013, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van “de beslissing van de gevangenisdirecteur van Hasselt van 1 november 2013 waarin aan verzoeker als tuchtsanctie 10 dagen individueel regime werd opgelegd en dit vanaf 31 oktober 2013 tot en met 10 november 2013 om 13u00 (met wandelen op de kleine wandeling)”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 8 november 2013 om 11.30 uur.

Kamervoorzitter André Beirlaen heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Pascal Quadflieg, die loco advocaat Jürgen Millen verschijnt voor verzoeker, en attaché Valérie Arickx, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Alexander Van Steenberge heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op het ogenblik van de bestreden beslissing is verzoeker gedetineerd in de gevangenis te Hasselt.

3.2. Op 30 oktober 2013 wordt tegen verzoeker een rapport aan de directeur opgesteld, waarin het volgende wordt vermeld:

“(…)

Tijdens de fouille op het lichaam na zijn uitgaansvergunning, nam bovenvermelde gedetineerde een vreemde houding aan. Op mijn vraag of hij misschien iets te verbergen had, werd gedetineerde zeer zenuwachtig.

Op het moment dat hij zich omdraaide, zag ik duidelijk iets ingepakt hangen tussen zijn benen.

Toen ik hem vroeg om het pakketje af te geven, haalde hij het weg tussen zijn benen en hield het links vast in een gebalde vuist.

Opnieuw vroeg ik aan hem om het pakketje af te geven, hij beweerde dat hij niets had en op dat moment wisselde het pakketje naar zijn rechterhand, opnieuw in een gebalde vuist.

Na hem verschillende malen aan te manen om het pakketje af te geven, legde hij het op tafel.

Onmiddellijk hierna werd hij ook terug rustig. De fouille is hierop voortgezet zonder enig probleem.

(…)”.

3.3. Op 31 oktober 2013 wordt verzoeker ervan in kennis gesteld dat een tuchtprocedure tegen hem zal worden opgestart, waartoe hij op 1 november 2013 zal worden gehoord.

3.4. Op 1 november 2013 wordt verzoeker in aanwezigheid van zijn advocaat gehoord. In het verslag van de tuchtrechtelijke hoorzitting wordt het volgende vermeld:

“(…)

Ik werd al maanden onder druk gezet door een gedetineerde om dit te doen, uiteindelijk heb ik het gedaan omdat ik er niet meer onderuit kon. Eigenlijk wilde ik dat niet, hij heeft mij sportschoenen gegeven, ik wilde die betalen maar hij zei dat ik niets moest betalen maar iets meenemen. Het zijn amfetamines. Ik vind het erg dat ik dat gedaan heb.

Advocaat: de beslissing tot fouillering op het lichaam die gebruikt werd is niet geldig aangezien de schorsing van art. 108 § 2 eerste lid van de basiswet reeds geschorst was door het grondwettelijk hof. Er moest dus een individueel gemotiveerde beslissing zijn van de directeur (...). Bijgevolg kan u geen sanctie opleggen.

(...).”.

3.5. Bij beslissing van 1 november 2013 van de gevangenisdirecteur wordt verzoeker de tuchtsanctie “10 dagen individueel regime (...) vanaf 31 oktober 2013 tot en met 10 november 2013 om 13u00 (met wandelen op de kleine wandeling)” opgelegd.

Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“(…)

- Betrokkene heeft amfetamines binnengebracht na een uitgaansvergunning;
 - Betrokkene geeft de de feiten toe, wat in zijn voordeel pleit;
 - de feiten hebben een negatieve invloed met betrekking tot de orde en de veiligheid binnen de inrichting
 - de feiten zijn in strijd met de bepaling van het huishoudelijk reglement van de gevangenis en worden aldus niet getolereerd
- (...).”.

IV. Onderzoek van de vordering

4. Overeenkomstig artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden, dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en dat de zaak hoogdringend is.

Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Uiteenzetting

5.1. Verzoeker voert als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat hij zijn uitgangsvergunningen om zijn reclassering uit te werken verliest, dat hij in bijzonder ernstige

mate afgezonderd wordt van medegedetineerden en dat de tuchtsanctie haar invloed heeft in de toekomst op tuchtrechtelijk vlak aangezien bij nieuwe tuchtprocedures rekening wordt gehouden met tuchtrechtelijke voorgaanden.

5.2. Verzoeker verwijst eveneens naar het arrest nr. 143/2013 van 30 oktober 2013 van het Grondwettelijk Hof, waar in punt B.12. wordt besloten dat:

“(…)

De onderwerping aan een foullering op het lichaam vormt een ernstige aantasting van de lichamelijke integriteit. De aard van de maatregel heeft bovendien tot gevolg dat die aantasting niet kan worden hersteld. Zoals in B.2 is vastgesteld, kan de verzoeker op ieder ogenblik worden opgeroepen om de nog resterende tijd van zijn vrijheidsstraf uit te zitten. De omzendbrieven en de praktijken waarop de ministerraad zich beroept, zijn niet van die aard dat zij de draagwijdte van de bestreden bepaling, die de foullering van de gedetineerden "bij het betreden van de gevangenis" voorschrijft vermogen te moduleren. De onmiddellijke uitvoering van de bestreden bepaling kan de verzoeker derhalve een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen.

(...).”.

Beoordeling

6.1. De verwijzing naar het arrest van het Grondwettelijk Hof ter staving van het beweerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat verzoeker zou ondergaan door de bestreden beslissing is niet dienstig. Het Grondwettelijk Hof spreekt zich immers enkel uit over het moeilijk te herstellen ernstig nadeel geleden door de foullering op het lichaam terwijl het voorwerp van de huidige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid de tuchtsanctie is die aan verzoeker werd opgelegd zodat het onderzoek zich dan ook beperkt tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat verzoeker ingevolge die tuchtsanctie zou hebben geleden.

6.2. Verzoeker moet in zijn verzoekschrift duidelijk en concreet aangeven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat hij ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte ondergaat of dreigt te ondergaan. Hij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel concrete gegevens aanvoeren waaruit blijkt dat hij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad van State met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is, en het voor

de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door verzoeker aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Wijzen op de ernst van het middel toont niet aan dat de grondvoorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is vervuld. Dit zijn twee aparte door de wetgever ingestelde voorwaarden waaraan voldaan moet worden om de schorsing te kunnen uitspreken.

6.3. De 10 dagen afzondering in de aan de gedetineerde toegewezen verblijfsruimte houdt een inperking in van de bewegingsvrijheid en contactmogelijkheden van verzoeker, maar volstaat niet om aan te nemen dat het nadeel de vereiste ernst vertoont om een schorsing te rechtvaardigen. Verzoeker voert geen elementen aan waarom de tenuitvoerlegging van de straf zijn situatie dermate zal verslechteren dat de negatieve gevolgen niet door een vernietigingsarrest zullen worden rechtgezet.

De invloed van de tuchtsanctie op de reclassering van verzoeker en eventuele toekomstige tuchtprocedures is geen nadeel dat rechtstreeks volgt uit de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, maar uit een latere, nog te nemen beslissing. Als dit nadeel gerealiseerd wordt, dan zullen andere beslissingen daarvan de oorzaak zijn. Niets belet verzoeker om aan de instantie die een beslissing moet nemen, aan te geven dat deze tuchtmaatregel onwettig is en dat hiertegen met een annulatieberoep is opgekomen voor de Raad van State.

6.4. Hieruit volgt dat niet voldaan is aan één van de bij artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt de vordering.

2.. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van acht november tweeduizend dertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen, kamervoorzitter,
met bijstand van
Joris Casneuf, griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen